

Budapest, 1908. június 28. – Budapest, 1984. február 20.

Apja szabász, majd szövetkezeti igazgató volt. 1926-ban a fővárosi Lónyay utcai Református Főgimnáziumban érettségizett, majd beiratkozott a Pázmány Péter Tudományegyetemre, ahol általános orvosi oklevelet szerzett 1934-ben. A budapesti Szt. Rókus Kórház Sebészeti Osztály segédorvosa 1936-ig, majd az Eötvös Loránd Rádium és Röntgen Intézet alorvos 1939-ig. Néhány hónapig körorvos volt Óriszentmiklóson, majd 1939. júliustól a Munkácsi és a Beregszászi Kórház Sebészeti Osztály főorvosa 1944-ig majd hadikórházakban szolgált. 1945. szeptemberben rövid időre az Országos Társadalombiztosítási Intézet aligazgatója, 1945. november 23-ától a Népjóléti Minisztérium államtitkára, amelyről 1946 végén lemondott, majd a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium államtitkára, 1947 őszétől miniszteri osztályfőnök. 1945 májusában belépett a Nemzeti Parasztpártba; 1956. október 31-én részt vett a parasztpárt újjáalakításában, a Petőfi Párt Ideiglenes Intézőbizottsága tagjává választották. 1947-től a Pázmány Péter Tudományegyetem, illetve a BOTE magántanára 1952-ig, az I. sz. Sebészeti Klinika egyetemi docense 1948-1962-ban, a BOTE illetve a SOTE Radiológiai Klinika igazgató egyetemi tanára 1962-től 1978-ig. A korszerű radiológiai diagnosztikai módszerek magyarországi bevezetője. A Magyarországi Református Egyház zsinatának világi elnöke. Az Országos Béketanács elnöke. 1939-ben radiológus szakorvosi vizsgát tett, 1947-ben a radiológiai gyakorlat tárgykörben magántanári képesítést szerzett; 1952-ben az orvostudományok kandidátusa lett. 1955-ben kapott Kossuth-díjat.